

ANY XVIII.—BATALLADA 943

BARCELONA

18 DE JUNY DE 1887.

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrasats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga.
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

EXPOSICIÓ ARTÍSTICA DE MADRIT.—LA TRADICIÓ. (Parodia del grupo escultórico del Sr. Querol.)

En Matéu es á la falda
y á la falda molt bè està:
quan en Mateuhet se cansi,
l' Antonet hi pujará.

24,702'25 PESSETAS.

INS aquest dia no vaig explicarme clarament perque D. Francisco de Paula, l'última vegada que va anar a Madrid, no se'n movia.

Vostés ho recordaran: passavan dies y senmanas, y ell, com si tal cosa, tenia abandonat lo bufe de l'advocat y l'espai de l'arcaldia; sabia perfectament que 'ls sèus amichs y admiradors li preparavan una recepció de aquellas que inflan al home menos inflable per tots los dias de la sèva vida, y ell anava demorantla, a riscos de que la festa 's refredés, aplasant de dia en dia 'l viatje de retorn.

Cuidado qu'ell que aqui, en la sèva estimada ciutat de Barcelona ho es tot, qui posa totes las primeras pedras, qui pronuncia tots los discursos ceremoniosos, qui porta l'pendó en tots las professors, mètres que allá a Madrid residència de la Cort y del govern y centro de tots los explendors de la nació, havia d'eclipsar la sèva figura, per grans, per inmensas, per inconmensurables que sigan las patillas que l'adornan.

«Cóm explicar, per consegüent, tant llarga permanència, en un país about després de tot li estava reservat lo desairat paper de comparsa?

«Abnegació, sacrifici, amor a la ciutat!» deyan los sèus admiradors, que al arribar van declararlo ciutadà benemèrit, sense considerar que fessin lo que fessin, al cul del sach bavian de trobarse las engrunas.

Y las engrunas, al últim han sortit en forma de comptes de viatje; las engrunas obran en un expedient que acaba de ser aprobat per la corporació municipal; las engrunas han tapat los ulls dels regidors, pero dupto que puguen tapar del mateix modo la vista de la ciutat de Barcelona.

Aboquémblas y examinémlas.

La comissió, composta al principi de cinc individus, als pochs días quedava reduïda a tres, los quals van permaneixen en Madrid per espai de 54 días.

La marxa 's va empender ab tota solemnitat y ab uns cabasset plens de fiambres procedents del Restaurant Martín, de valor 74 pessetas y dos caixas de cigarros habanos. Això per fer boca.

Ja son a Madrid, ja 'l gran hôtel de Paris los dòna aculliment; allí s'hi estan durant 54 días. Gastos de hôtel: 17.883'70 pessetas. Ja veuhens res, una friolera:

Allí menjaven, bevian, donavan banquets y fuman sempre de l'Habana. Banquets de 8, de 10 y fins de 24 cuberts, los primers a 40 pessetas cubert, l'últim a 60 pessetas, sense contar vins, licoirs ni tabacos, que això 's paga apart... Ademès 130 botellas de vins generosos y estrangers, l'import de cada una de las quals varia de 9 a 20 pessetas.... Ademès 349'50 pessetas invertides en tabacos habanos.... Ademès 383 pessetas de propina als camarers.... Y vivia 'l rumbo!

Durant vuit horas al dia, disposaven de un landau contractat a vuit duros diaris en una cotxeria del carrer de Caballero de Gracia,

«Caballero de Gracia me llamo y efectivamente soy así....»

com diuhien en la Gran via.

Y com si 'l landau no bastés, apareix una partida per us de cotxes de plassa y tranyias, de import 383 pessetas.

Per telegramas, que després de tot no deyan res de nou: 669'55 pessetas.

Per ausilis a catalans pobres: 215 pessetas. Y als pobres barcelonins qui 's ausilis?

Total: 24,702'25 pessetas, o siga un capitalet que coloca al 6 per cent rediuaria cada any 1.482'13 pessetas, cantitat suficient per fer felis a una família bona.

Aqui tenen las engrunas.

Y qué va fer la comissió després de tot? Apresurar la resolució de alguns expedients més o menos beneficiosos, y alguns, com lo d'anticipo per l'Exposició Universal, perjudicial a totes llums. Pero no té 'l municipi 'ls sèus agents a Madrid, als quals remunera perque gestionin tots aquests assumptos? Si comissions 'gà qué agents? Si agents 'gà qué comissions?

Y quinas comissions! Comissions que sense atendre la penuria de la bis-nda municipal, sense parar compte en la miseria deguda a la paralisió de traballs y als tractats de comers, gastan y derrotxan, se regalan y 's recrean a tot rumbo, a expensis de la ciutat.

Ja no 's dirà de aquí en avant de un home rumbós que 's tracta a cós de rey; ara 's dirà que 's tracta a cós d'arcalde de Barcelona.

Y per això, sens dupte, es que al arribar, van nombrar-lo ciutadà benemèrit.

Poble treballador, a tú 't dedico aquestas ratllas. Quan lo vegis passar tiesso, tibat, plé de magestat y de ufania, admiral.

Pero quan sentis a dir que tè ganas de tornar a Madrid, tremola.

Tú 't descrismas treballant quan tens feyna, y al cap de la setmana, quan has tret comptes y has pagat lo lloguer, y líquidas ab lo taberner, ab lo carboner y ab la fleca, 't trobas sense un clau y fent badalls de gana, perque pocas poblacions son tant caras com Barcelona. La contribució de consums gravita tota entera sobre tú. Del pà que 't treuen de la boca, del vi que 't treuen del porró, del carbó que 't treuen de la sanalla, se forman los principals recursos del Ajuntament que crea tals arcaldies.

Las 24,702'25 pessetas del famós viatje han sortit del tèu front. Aquelles ampollas de champany, aquells puros de l'Habana, aquells suculents menus del restaurant de París, calcula si 'n representan de lliuras de pà y de porrons de vi negre, que a tú 't donarían vigor per empender ab nou dalit lo traball, a que vius condemnat per no morir de fam.

Pero ja 'm sembla que 't sento:—Y á mi qué m' explicas? ¡Quin remey puch posarhi? ¡Qué no sabs que á mi que ho pago tot, quan venen eleccions no m' hi volen ni m' hi demanan?

Tens molta rahò.

Vaji, donchs, aquest article, pels contribuyents directes, que podent influir en la bona administració municipal, consenten que las eleccions sigan patrimoni exclusiu de una brigada d'escombraries, perquè després los interessos de la ciutat esquilmada, se converteixin en un àpat de regidors.

P. K.

REVISTA EXTRANJERA.

s cosa resolta y decidida: 'l mòn s' acaba.

Ara com ara las nacions funcionan ab penosa irregularitat; pero això no pot durar. Lo dia menos pensat nos llevém al demà, creyent que tot marxa com de costum, y 'ns trobem sense Europa, sense Asia, sense Amèrica y sense rès. No dich que també 'ns trobarem sense quartos ni camisa, perque això ja es cosa vella y antiuada.

Ignoro lo que la Providència deu pensar de nosaltres; pero per lo que 's veu, crech que no 'n deu pensar res de bò.

O sinó diguin vostés mateixos si 'l curs dels aconteixements no demostra fiffs a la evidència que Déu ja no 's cuya de l'món, ni fa ja cap cas de las lutxas y trinxeres dels homes.

A Fransa no s'entenen. Un vehí meu diu que no s'entenen perque parlen en francés; pero jo opino que deu ser per altres causes.

Los ministeris pujan y baixan, cauen y 's tornan a alsar, poch mes o menos com aquí a Espanya.

Los gastos creixen, lo govern se veu obligat a aumentar las contribucions y 'ls capellans no están mai contents.

No crech que la República corri cap perill; pero 'ls monàrquichs es'án molt al·gres. Per qué serà?

Passem á Itàlia, si no hi tenen inconveniencies.

Itàlia se les pega molt fortas, y ja se sab que 'ls homes valents no viuen g'yre. Si vingués un diluvi, lo Dandolo, 'l Lepanto y 'l Duilio li faríen un gran servit; pero com que lo que li ve a Itàlia no es rès mès que una crisi que comensarà per l'agricultura y acabarà pels macarrons, temo que 'ls sèus monitors no li faran rès mès que nosa.

Per altra part, ara se li ha ficat a la clepsa l'extra·vagant propòsit de ferse amiga del Papa.

Eu Gambetta, ab la sèva mirada d'aguila, v'á veure un dia lo que 's podia esperar del clero, y signant aquesta institució tenebrosa, v'á dirlo sense cumpliments:

—Voici l'ennemi!

Y la pobra Itàlia no ho sab comprender y tracta de reconciliars-hi. Lo clero podrà dir missas sobre l'altar de la llibertat italiana; pero en quan als italians... ja 's ho dirán de missas!

Peguin vistassó a Inglaterra.

Ara s'han adonat de que las sèvas forses son insuficients per defensarse y tractan d'aumentarlas. Los arsenals treballan dia y nit, los inginyers estudian fortificacions, los constructors navals no s'entenen de feyna y...

Y qué mès? Irlanda se li subleva, la India bull, la dinamita estalla per tot arreu, y en las plassas de Londres hi ha predicadors que arengan a la multitud, participantli que la liquidació social s'ha de fer un dia d'aquests y que 'l trós mès grós que quedí dels richs será la punta del nàs.

A Alemania no hi ha novetat.

Vull dir que continua tan mala com sempre. En

Bismarck no está bò, l'Emperador s'està morint y el príncep imperial té moltes ganas de fer companyia a son pare.

Los socialistes treballan com a ratas, minant la constitució del imperi y propagant doctrinas subversives; l'Alsacia y la Lorena entrebancan cada cinquants minuts al Canciller, que ja no sab ahont posàrselas, y per més pega ara ha baixat de preu la cervesa y s'ha apujat lo pà.

Y á Russia? No s'hi durant les últimes vintiquatre horas los nihilistes han sortit ab la sèva; pero es de creure que no 'n passarán vintiquatre mès que no ho intentin. Lo Czar viu com los sants baratos que tenen los cotxeros a la botiga: està sempre en capella.

Com si 'ls mal-de-caps que tè a casa fossin pochs, ara se 'n busca a fora. Disputas ab Alemania sobre la expulsió dels súbdits germànichs, baralles ab Austria per mor de Bulgaria, disgustos ab Turquia per lo d'Egipte y morros ab Inglaterra per la part del Afganistan.

Lo Czar crech que tè un bon sou; pero, la veritat, no li envejo. Val més ser municipal ó mestre d'estudi que rey d'una nació tan... pirotècnica.

Las nacions petites no estan millor que las grans.

A Bèlgica ningú fà rès: tothom està en huelga. Y Déu nos en guart d'una nació desocupada! Quan los pobles no tenen rès que fer, pentinan reys.

A Portugal los diputats pegan als ministres y las oposicions parlamentaries passan los dias barrinant de quina manera podrán ferbo per no deixar fer rès al govern.

Turquia s'està morint de passió d'anim.

Bulgaria, Servia y Rumania ballan la polca anárquica.

Suisca compra canons y fà castells en mitj de la neu....

¡Qué mès volen?

Los conservadors de Méjich ara tractan de fer emperador d'aquella nació a don Carlos, le de las húngaras....

Vein si tinch rahò al assegurar que 'l mòn s'acaba.

FANTÀSTICH.

A única reforma liberal que fins ara s'ha aprobat a mitjas, es la institució del Jurat, votada pel Congrés.

Y dich que sols s'ha aprobat a mitjas, per quant haventla duta al Senat, allà s'està dormint, esperant sens dupte qu'en Sagasta cayga, y que 'ls conservadors ne fassan paperines.

¡Ah, fusionistas, fusionistas! Bè 'ns les fèu bobejar en nom de Déu las anunciades y tantas vegadas promesas reformas!

La saragata del sige s'ha promogut a Madrid sobre si 'ls projectes de reforma militar del general Cassola podian presentar-se al Congrés, sense retirar previament altres projectes de la mateixa índole deguts als antecessors del actual ministre de la Guerra, y olvidats en les seccions del Senat.

Això ha donat lloch a una setmana de discussions y debats, entrevistes y conferències.

—Que hi ha una llei que regula las relacions entre el Congrés y el Senat

—Que nosaltres no hi havíem caygut.

—Que se 'us va avisar.

—Que no es cert.

Y sobre 'l cumpliment de la citada llei de relacions, s'ha discutit més que si 's tractava de la salvació d'Espanya.

Després s'ha sapigut lo mès colossal que puga imaginarse.

La llei de relacions tant invocada per uns y altres sembla que no es tal llei, ni tal aca, sino unes bases aprobades al any 37 y que ningú ha desenvolurat en forma, ni ningú s'ha cuidat de promulgarlas.

Desenganyar-se, hi ha una cosa que fa riure més que tots los còmichs y que tots los bufos, y es la formalitat dels homes polítichs espanyols.

Quantes fincas dirian que hi ha avuy dia adjudicadas al Estat per falta de pago de la contribució?

QUATRECENTAS MIL! Quatrecents mil propietaris que no poden dir faba y entregan l'ànima al govern. A hectàrea per finca, quatrecentas mil hectàrees que deixarán de cultivar-se, perque 'l govern no es capás de agafar l'aixada y estoivar la terra ab lo suor del seu front.

Trenta mil obrers agrícoles que deixan de treballar, no cultivantse aquestes fincas.

Nou milions de jornals al any, enterament perduts.

Aquests datus pertanyen á un senador. «Son horribles, veritat?

Donchs es més horrible encare la indiferència ab que tothom se 'ls mira.

En la discussió del projecte de reformas militars presentat en lo Congrés, se pronunciarán 48 discursos. Un' auca complerta.

«Historia, bazañas y fin del Sr. don Pirlimpin.»

A un moro filipino dels que han anat á Madrid per pendre part en l' Exposició, se li vá morir la dona, deixantlo inconsolable.

Al cap de alguns dias lo viudo s' ha presentat á n' en Balaguer, ministre de Ultramar, demanantli 35 duros, á pretext de que la difunta li costava aquesta cantitat.

Nada, que li dongan los 35 duros, y que se 'n compri un' altra.

A l' iglesia de Clignancourt (Paris) vá haverhi fà pochs días un tremendo escàndol.

Figúrinse que 'l rector vá negarse á donar la comunió á un noyet. La mare del xicot y un' altra senyora ván tirarse sobre del capellà; lo capellà vá arrancá á corre cap á la sagristia; algún bromista vá donar lo crit de *foch*, y d' empentes, trompadas y contusions no 'n vulgan mès.

Vaja, que si 's tanquessen las iglesias, no succehirian aquests escàndols.

Lo Sr. Cárdenas es un diputat conservador que discutint lo pressupost del ministeri de Foment, ha fet un discurs de dotze horas.

Dotze horas de disparar un xorro de paraulas, ca-pás de ofegar al Congrés!

Ara comprehench que 'ls diputats s' escapuleixin: ara compadeixos als massers, condamnats á no moure's de la tarima.

Un discurs de dotze horas!

A veure si 'l govern s' adorm, y quan se desperta 's troba 'l puesto ocupat pels conservadors.

Los morelistas de Barcelona han mudat de casa.

Després de sis anys d' estar units ab los constitucionals se 'n han anat ab los reformistas.

Sis anys de fidelitat á don Francisco de Paula, sense que aquest haja tingut per ells ni un puesto de regidor, ni un empleo de sereno. Sis anys de promeses, afalachs y salamerias: sis anys de menjars bolados á tot pasto.

Verdaderament n' hi ha per embafarse.

En lo Circol reformista han sigut rebuts ab molta cordialitat, ab molta afectuositat, ab molta impetuositat.

En Peñasco vá abrassarlos sobre la sèva tripa, dibentlos:—Aqui al menos estareu tous.

En Tort y Martorell s' alsava de puntetas per petonjarlos.

Y ara lo Circol reformista cobrará nova vida, donants'hi concerts y conferencias molt animadas.

Tema de la primera conferencia, a càrrec del doctor Guiñau:

«Repartida la gana entre tots, ne tocará menos á cada hú.

CARTAS DE FORA.—A Roda de Basá dissante passat alguns vehins ván fer un ball, y 'l rector a missa primera del diumenge següent anuncià que la professò no passaria per aquell barri, perque Déu no podia passar per un siti about lo dia avants s' havia ballat; i Vaya uns escarafalis!

A Torroella de Montgrí lo dia 13 del actual vá ser inscrit civilment en lo registre un nét del conegut republicà Sr. Oliver (a) Cardenal. Una gran part de la població vá associar-se al acte. En aquella terra son axis, fins los Cardenals son laichs, y més laichs los Cardenals que 's altres.

Un jove qu' estava colificant flors y cera al altar major de Centellas, vá veure insultat per Mos-en Joan, ex-jefe carcunda 'l qual no contut ab això, quan vá tenirlo á la sagristia li vá dir qu' ja sabia que llegia LA CAMPANA, y que si á Centellas no hi havia ningú capás de *xa/arli* 'ls morros' (los capellans usan aquest llenguatge) ell ho faria. Per fortuna 'l jove insultat es un home prudent y vá retirar-se, deixantlo ab tota la rabia dintre del cos.

L' antich rector de Mollet sembla que ha tingut més sort en las oposicions que 'ls seus companys de la Roca y de Llissá de Vall, que á pesar de que, segons diuen, tenen molt bons empenyos, s' han quedat á las capsas, sob el tot lo de Llissá, que predican, diu sempre qu' ell sab matar las püss's sense fer scroll. Los vehins de Llissá estan molt contentos de que no se 'n vaja, ja que si marxava 'l poble perdria cinch vehins, ell y quatre majordomas, per que aquest sotana que s' alaba de matar pu-sas sense fer soro l, las tè de quatre en quatre. ¡Alsa llop!

¡Nos escriuen de Salamó que moltes nits surt en aquell poble una fantasma! Podrian explicar

aquest misteri 'l rector, lo secretari y 'l mestre? ¡Per què mirin que fantasmas en aquest temps!...

Per predicador tremendo un que ha anat á moralizar la vila del Masnou. Reitant á las donas per la sèva vanitat, ha dit textualment: «No sé á que vè aquest o'gull, quan per parir tant pateix 'l una com l' altre.» Y luego anyadìa: «Eu si això no tinc de dir vos'ho, puig ho sabéu millor que jo.» Un altre dia maltractà als marinos: als homes que no van a la iesisia, á las donas que hi van no més que per mostrar les unes de las altres, als joves que hi van per festinar, y aixis per aquest istil, demanant barbaritats y besties.

En cambi 'l rector de aquella vila que, segons diuen, s' ha fet rich cultivant aquella vinya espiritual, ni una paraula.

DESDE LA CORT.

Madrit, á 16 de juny
del present vuitanta set

Aprofito aquest ratet
per fer corre un xich lo puny.
Fo a del burgit que mou
la colonia filipina,
reyna una calma divina
y no passa res de nou.

L' un dia aném a escoltar

concerts militars y coros,

l' altre dia aném als toros,

y res, para de contar.

Fa una cal endimoniada,
prodigiosa, sense nom;

de manera que tothom

té ja la capa emprenada.

En Moret y dos ó tres

á qui 'ls diners y fan falla,

portan barretets de palla

y vestits de punt. inglés

En Rome' o ha estat, dos días

discursejant á Toledo,

promovent un gran enredo

y fent déu mil tropel·las.

Al Congrés se discuteixen

los pressupuestos; pero

los pares de la nació

no hi van perque s' hi aburreixen.

Un diputat dels que forman

la comissió, va parlant,

un altre l' està escoltant

y tres ó quatre més... dormen.

Per a iuf molts van diuen

qu' en Marínez Gómez tracta

de fer una hombrada ó un acte,

com ne diuen actualment.

Lo rumor no té apres:

acabo de véurel ara

y vaja... ab aquella cara,

un home no pot er res.

En Cassola, en canvi, corra

y ascola á totas la arts

perque 'ls seus plans militars

no se 'n vajin á la porra.

Roda com un esquirol

puja, baixa, salta, vola.

Ja 't dich jo que 'l tal Cassola

pot anar pèi mòn ben sol.

En Cánovas... res, ja ho sabs:

ab lo seu dutxós casori.

viu en constant rebombori

y voltat de mal-de caps.

Ab tants ent'rebancs diversos,

ho asseguro en bona fà,

no li queda tems per res...

jfa un mes que no ha comès versos!

En Sagasta regular:

mentires las oposicions

no li vajin ab rahons

y 'l deixin tranquil la mar!

Ab tot, aques a setmana

varios dels seus, procedents

del remat dels dissidents,

li han sacudit la badana.

Ell, ab gracia y pica dia,

s' hi ha tornat com ha pogut,

desseguida 'ls ha ajugat.

y jabur hasta un altre dia.

L' ordre per ara es nerfecte.

Los guindillas s' espavilan,

las autoritats vigilan

y ningú 'ls falta al respecte.

Si embargo, algun cap-vert

diu que aviat per prec s'ò

hi haurà una sublevació,

ó dugas, no so s' de cert

La bolsa sempre bromista;

ara puja, després baixa,

avuv' ompla alguna ca xa,

l' endemà pèla á un bo'sista.

La gent, que ja sab de cor

qu' es aquest pujá y baixa,

se 'n riu de debò, y se 'n va

á pendre banys cap al nort.

En fi, que això es excellent

y que ara fara ocasió

de di altra vegada allò:

—*Todo va bien, reteben.*

Aleu; enviam un vano

d' aquest que teniu aquí:

sempre tenu hasta mori.

ton amich.—*Bernat Gitano.*—

—Per la copia:

C. GUMÀ.

E deya que 'l general Martinez Camps, fent coro ab lo Duch de Tetuan, compareixerà en lo Senat, á cantar las quaranta al govern.

Pero diu bavers'ho pensat millor, y fins ara no s' ha mogut de la capitania general de Madrid, segur de que 'l general Cassola no's pararia en barras, y al primer sintoma de oposició li donaria las dimissories.

Desenganyinse, no hi ha res més trist que un heroe esbravat.

A Manlleu s' han tancat algunes fàbricas.

Ja fa molt temps que 'l traball nacional va á manlleu.

Y á pesar de tot, escoltéu á n' en Moret qu' en plè Senat deya l' altre dia ab la major sanch freda que en pochs anys ha recorregut Espanya més camí que altres nacions en molts sigles.

Es cert: ningú ha caminat tant depressa pèl camí de la miseria y de la ruina. ¡Pero qué dich caminar! Això no es caminar; això es rodolar....

Ja veurán com lo dia que la portin al cementiri, en Moret seguirà molt alegre darrera de la caixa, diuent: —¡Pobretal May havia estat tant bè com ara. No li fa mal res.

A Madrit ha comensat á publicarse un periódich satírich reformista, titolat *Los Ratones*.

Gran titol, á fè de dell.

Veritat Sr. Tort y Martorell!

Resposta de D. Cavieritu:

—Trobo que 'l titol no resa ab mi: jo no soch rata, soch ratoli.

L' estudiantina espanyola ha nombrat president honorari á n' en Romero Robledo, que no es mal estudiant.

Ab lo nombrament aquet li espera una gran fortuna: con que jcullerà al barret, y ala, ala, á correr la tuna!

Dimars havia de celebrar sessió l' Ajuntament de Barcelona; pero 'l mateix dia havia de celebrar una professò la Casa de Caritat.

Y 'l ciutadà benemerit vá fer campana del Saló de Cnt y vá acudir puntualment á la professò, portant una de las borlas del pendò principal.

Ell si que podrà dir: ¡viva la borla!

Los regidors que ván acompañar á don Francisco de Paula en son regalat viatje á la vila de Madrit, han sigut agraciats ab crèus de Isabel la Católica.

Barcelonins deturéus; dessota de aquestes creus jaubhen prop de cinc mil duros gastats en champany y puros.

Lo duch de Tetuan es un ministerial que 's dedica no més que á fer la guerra al govern.

Ja no hauria de ser duch de Tetuan, famosa terra de mones, y per consequent de micos.

Per si sembla que 'n Sagasta tracta d' excomunicar.

Lo qual produuirà inmens disgust en las filas de la dreta ministerial, y principalment entre 'ls amichs y compinches del heroe de Sagunto.

Confessó qu' en Sagasta es l' home de més sort que trepitja la terra. Perdent l' apoyo de certs elements, pert l' obstacle principal que 'l contrariava. La corda ab qu' estava lligat se li escorra y l' hi cau.

Si ara, que pot ferho, no l' aparta ab una puntada de peu, mereixerà que ab la mateixa corda 'l penjin.

Avuy que fa tanta calor, no vindrá mal un recor del dia de la nevada.

Recorria un sereno de Gracia la sèva demarcació, cantant:

—*Las doce y media, merienda!*

Un vehi que contemplava la nevada desde 'l balcó, enjegà una gran rialla.

LA CAMPANA DE GRACIA.

—Y aixó 'l fa riure? Pitjò 'l sereno de la Travesera, que diu nevando.

Ha declarat la Diputació provincial de Barcelona que continuaria sostenint als mossos d' Esquadra, en qualitat de guardia rural.

—Està molt bè, ha dit lo Sr. Vidal Valenciano; pero en aquest cas vestiu los un altre uniforme més apropiat. La observació es molt justa; pero la Diputació no hi ha sentit de aquesta orella, y 'ls mossos d' Esquadra continuarán pels camps y pels boscos y guardarán los rahims dels ceps y las figas de las figueras, ab espardenyas y barret de copa.

—Sobre tot lo barret de copal Una gran cosa per es-pantá als pardals.

Aixis mateix disposa la Diputació provincial que 'ls Mossos estiguin subjectes á una talla determinada.

Lo citat Sr. Vidal demana que ademés se 'ls exigeixi que sápigam llegir y escriure.

Tampoch ha volgut acceptar la Diputació una idea tant equitativa. Los Mossos, com las pessas de roba, s' han de medir á canas ó á metros... Sobre tot han de ser bons mossos, y que sápigam ó no de lletra es lo de menos. Tampoch ne saben los galgos, ni 'ls perdi-guers y per cassar son la nata.

—De qué 'ls pot servir la lletra?
Lo gran qué es que sigan alts.

Com més alts més.....
Y bê vaja, etcetra, etcetra.

En dia d' eleccions municipals.

—Ja has anat á votar, Baldiri?
—No.
—Y donchs qui hem de fer?
—Qué vols que 't diga... un vot mès, un vot menos
no vindrà d' aquí.
—Cóm s' entén no vindrá d' aquí? Sápigas que

moltas vegadas de un vot se pert ó 's guanya una elecció. Ala, ala ja cal que hi vajas.

—Està bê: hi aniré.

Al vespre:

—Ja has anat á votar, Baldiri?
—Sí, aquesta tarda.
—Y quin nom has tirat dintre de l' urna?
—Quin nom volias que hi tirés?... 'L meu.

A LO INSERTAT EN LO ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—A-ma-po-la.
2. MUDANSA.—Bou-Nou-Dou.
3. ANAGRAMA.—Fira-Rifa.
4. TRENCÀ-CROSCAS.—Calderón de la Barca.
5. GEROGLÍFICH.—Per mitjas un mitjaire.

Han endevinat totas las solucions los ciutadans T. y S. Sala, Manelet del Passeig de Sant Joan, A. Alacaya, Un Gras y un Sech y Z. Roselló Pallarés; n' han endevinadas 4 Capellá prehistòrich. Serapi Guitarra, Joseph Montes, Ego Sum, J. Sobrat y Manelet del Contrabaix; 3 Pau de las timbalas y 1 no més Pubilla del Café.

XARADA.

(Epitafi.)

Descansa en esta tumba
la Hu-dos-tercera;
qu' era per cert preciosa,
molt rica nena.
¡Cosa tres-prima!
Mori de un gran tip d' una
dos invertida.

JOAQUIM SAURI.

ANAGRAMA.

La Total anava ahir
á la font ab son nebó,
y al ser allí rompé l' tot
que porta a per omplir.

UN AFICIONAT.

O
O O O
O O O
O
AAA
T L A

1/3
A

UN ESCOLÀ.

CORRESPONDÈNCIA PARTICULAR.

Clutadans Carallat, Manelet del Contrabaix, Serafí Català, Un C. Apadassat, Ego Sun Xicolarer Pípirus, Cap sense cervall, Cap de trons, Peret Fideo, Un Serralench, Musiquetas, Punt y Coma, Market, R. Alonso y Castro, Gilfardéu, Pep Xato, Ferro, Mister Marcelo, Un Argentones, Manuel Mas S., y C. Flammarión: *Lo que*

ns envies aquesta setmana no fa per casa.

Clutadans Kroml etc., Joalet de Berga, Joseph Montes, Serapi Guitarra, Riteta, Capella pre historich, A. Alacaya, Manelet del Passeig de Sant Joan, Un Meritor, Japet de l' Orga, J. Moret, Alonso y Castro, Un Moro, Dalmau de Roda, J. P. Callaguet, Enriquet del Vi, D. Grau y Llimona, Saldoni de Vallcarca, Tacay, J. D. Utañer, y Joaquim Sauri: *Publicarem alguna cosa de lo que ns en-vian.*

Ciutadá S. Ust: L' epígrama está molt bê.—Pallarings: Idem dos cantarellas; lo demés no va.—Surinyà: No filia prou bê es mansa.—E. Banús: Ara està de reciba; lo publicaré.—Nauj Sodlor: Tinga paciencia; es molt més lo que rebém cada setmana que lo que podem publicar.—A. Pallejà: 'Ns demana una prova? La séva ma-teixa carta: qui escriu ab tant mala sintaxis, no pot escriure tra-ballis per insertarse.—J. Gramunt: Queda complaçut l' altra poe-sia es molt llarga y molt incorrecta.—J. Staramsa: Los versos van bê: lo demés no filia.—R. Roura: La poesia està bastant bê.—Frascuelito: La de vosté peca d' ignorant.—Sir Byron: Es incorrecta.—J. R. M. (Vendrell): Crech que no val la pena de purtarme certs empleos un ó altre té de desempenyarlos.—P. B.: Lo que 'ns envia esta molt bê y li doném las gracies.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Miti, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatre, 21 y 23.

BARCELONA Y L' ARCALDE.

—Qué n' has fet dels mèus dinés?

—Mira, 'ls comptes estan promtes

—Jo soch la ciutat dels comptes;
pero com aquets cap més.